

ЕДИНАЙСЯТА ГЛАВА.

Святославъ осѣщаше колко ꙗко потрѣбно да бѣде той въ Българско, але той не можаше да ся откъсне безъ жалость отъ майчинъ си гробъ, и да остави дѣца-та си не настанены и земѣ-тѣ си не уреденѣ. Кога умрѣ Ольга сичкы-тѣ грѣжи ся струпахѣ връзъ него. Накдно съ живот-атъ и' прѣсѣче ся и прѣва-та уредба. А въ онова врѣме връзъ Българско висѣше бора; освѣнъ растѣжено-то сръдце Райнино, никой не ся сѣщаше че иде лошо врѣме.

Боганъ знааше защо тѣжи братаница му, често ходиаше при неѣ, та ѣ приговаряше, и като благотворна роса рѣсыше и' сръдце-то,